ଦଲଜିତ୍ ସିଂ ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ

ବନାମ

ଗୃହ ମନ୍ତ୍ରାଳୟ ସଚିବଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ପଞ୍ଜାବ ରାଜ୍ୟ

ଜୁଲାଇ 27, 2006

[ଅରିଜିତ ପଶାୟତ ଏବଂ ଲୋକେଶ୍ୱର ସିଂ ପାନ୍ତା, ନ୍ୟାୟାଧୀଶଦ୍ୱୟ]

ଫୌଜଦାରୀ କାର୍ଯ୍ୟବିଧି ସଂହିତା, 1973/ଅପରାଧୀ ପରିବୀକ୍ଷା ଅଧିନିୟମ 1958 :

ଧାରା 360 ଏବଂ 361/ଧାରା 4 — ପ୍ରଯୁଜ୍ୟତା — ନିର୍ଣ୍ଣୟ ହେଲା ଯେ, ବିଧାନମଣ୍ଡଳ ଏହାର ଜ୍ଞାନରେ ନ୍ୟାୟାଳୟକୁ ସଂହିତାର ଧାରା 361 ଅନୁଯାୟୀ ଦୁଇଟି ଲାଭଦାୟକ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅର୍ଥାତ୍ ସଂହିତାର ଧାରା 360 କିମ୍ବା ପରିବୀକ୍ଷା ଅଧିନିୟମର ବ୍ୟବସ୍ଥା ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏ ପ୍ରୟୋଗ କରିବାକୁ ବାଧ୍ୟ କରିଛି - ଏହା କେବଳ ବିଶେଷ କାରଣ ପ୍ରଦାନ ଦ୍ୱାରା ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରଯୁଜ୍ୟତାକୁ ସ୍ଥଗିତ ରଖାଯାଇପାରିବ - ତଥାପି, ଯେଉଁଠାରେ ପରିବୀକ୍ଷା ଅଧିନିୟମର ବ୍ୟବସ୍ଥା ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ, ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେସଂହିତାର ଧାରା 360 ପ୍ରୟୋଗ କରାଯିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ- ପରିବୀକ୍ଷା ଅଧିନିୟମର ପ୍ରବର୍ତ୍ତନ, କିଛି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କ୍ଷେତ୍ରରେ ସଂହିତାର ଧାରା 360 ଏବଂ 361 ର ବ୍ୟବସ୍ଥା ପ୍ରଯୁଜ୍ୟତାକୁ ବାଦ ଦେଇଥାଏ - ପରିବୀକ୍ଷା ଅଧିନିୟମର ପ୍ରବର୍ତ୍ତନ ଏବଂ ସଂହିତାର ଧାରା 360 ର ବ୍ୟବସ୍ଥାର ତୁଳନାତ୍ମକ ବିଶ୍ଳେଷଣ କରାଯାଇଛି - ଯେହେତୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ବ୍ୟବସ୍ଥାର ପ୍ରଯୁଜ୍ୟତା ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ପ୍ରସଙ୍ଗକୁ ବିଚାର କରିନାହାଁନ୍ତି, ତେଣୁ ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗର ବିଚାର ପାଇଁ ମାମଲାକୁ ପଠାଯାଇଥିଲା - ସାଧାରଣ ଖଣ୍ଡ ଅଧିନିୟମ, 1897 -ଧାରା 8 (1)-ପିଙ୍ଗଳ ସଂହିତା, 1860-ଧାରା 324/34 ଏବଂ 323/34 ।

ଚାରି ଜଣ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ସମେତ ଛଅ ଜଣଙ୍କୁ ଏହି ଅଭିଯୋଗରେ ମାମଲା ରୁଜୁ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ସେମାନେ ବେଆଇନ ସମାବେଶର ସାଧାରଣ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ ଆଗକୁ ବଢ଼ାଇବା ପାଇଁ PW-3 ଉପରେ ଏକ ହତ୍ୟାକାରୀ ଆକ୍ରମଣ ଉଦ୍ୟମ କରିଥିଲେ ଏବଂ PW-4 ଉପରେ ଆଘାତ କରିଥିଲେ । ବିଚାର କରୁଥିବା ନ୍ୟାୟାଳୟ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଦୁଇଜଣଙ୍କୁ ସମସ୍ତ ଅଭିଯୋଗରୁ ଦୋଷ ମୁକ୍ତ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଧାରା 307/34, 324/34 ଏବଂ 323/34 IPC ଅନୁଯାୟୀ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିଥିଲେ । ଆବେଦନରେ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ

ସେମାନଙ୍କୁ ଧାରା **307/34** ଅନୁଯାୟୀ ଦୋଷମୁକ୍ତ କରିଥିଲେ, କିନ୍ତୁ **324/34 IPC** ଅନୁଯାୟୀ ଅପରାଧ ପାଇଁ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ ଏବଂ ଏକ ବର୍ଷ ଦଣ୍ଡାଦେଶକୁ ବଜାୟ ରଖିଥିଲେ । ଏହା **323/34 IPC** ଅନୁଯାୟୀ ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତକୁ ମଧ୍ୟ ବଜାୟ ରଖିଥିଲା ।

ବର୍ତ୍ତମାନର ଆବେଦନରେ, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ଅଧିବକ୍ତା ତାଙ୍କ ଯୁକ୍ତିକୁ କେବଳ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅପରାଧୀ ପରିବୀକ୍ଷା ଅଧିନିୟମ, **1958** ର ଧାରା **4** ଏବଂ ଫୌଜଦାରୀ ପ୍ରକ୍ରିୟା ସଂହିତା, **1973** ର ଧାରା **360** ର ପ୍ରଯୁଜ୍ୟତା ଉପରେ ବିଚାର ନକରିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସୀମିତ ରଖିଥିଲେ ।

ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦେଇ ଏବଂ ପ୍ରସଙ୍ଗଟିକୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟକୁ ପ୍ରେରଣ କରି, ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ

ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେଲେ ଯେ :**1.** ବିଧାନମଣ୍ଡଳ ନିଜର ବିଚାର ଅନୁଯାୟୀ, ଫୌଜଦାରୀ କାର୍ଯ୍ୟବିଧି ସଂହିତା, **1973** ର ଧାରା **361** ଅନୁଯାୟୀ ନ୍ୟାୟାଳୟକୁ ଦୁଇଟି ଲାଭଦାୟକ ବ୍ୟବସ୍ଥା ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏ ଲାଗୁ କରିବାକୁ ବାଧ୍ୟ କରିଛି; ତାହା ସଂହିତାର ଧାରା **360** ହେଉ କିମ୍ବା ଅପରାଧୀଙ୍କ ପରିବୀକ୍ଷା ଅଧିନିୟମ, **1958** ର ବ୍ୟବସ୍ଥା ହେଉ । କେବଳ ବିଶେଷ କାରଣ ପ୍ରଦାନ କରି ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରଯୁଜ୍ୟତାକୁ ସ୍ଥଗିତ ରଖାଯାଇପାରିବ **।[118- A- B]**

2. 1. ଯେଉଁଠାରେ ନିଷେଧ ଅଧିନିୟମର ବ୍ୟବସ୍ଥା ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ, ସେଠାରେ ସଂହିତାର ଧାରା **360** ର ପ୍ରୟୋଗ କରାଯିବ ନାହିଁ, ଅନ୍ୟଥା ଏହା ଏକ ବେଆଇନ କାର୍ଯ୍ୟ ହେବ ଯାହାର ଫଳସ୍ୱରୂପ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଅବାଞ୍ଛିତ ପରିଣାମ ଭୋଗିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଯାହାକୁ ପରିବୀକ୍ଷା ଅଧିନିୟମ ଏବଂ ସଂହିତାକୁ ଉତ୍ପତ୍ତି ଦେଇଥିବା ବିଧାନସମଣ୍ଡଳ ପରିହାର କରିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲା । କେତେକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କ୍ଷେତ୍ରରେ ପରିବୀକ୍ଷା ଅଧିନିୟମର ପ୍ରବର୍ତ୍ତନ ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ସଂହିତାର ଧାରା **360** ଏବଂ **361** ର ବ୍ୟବସ୍ଥାର ପ୍ରଯୁଜ୍ୟତାକୁ ବାଦ ଦେଇଥାଏ । ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ପାର୍ଥକ୍ୟ ସହିତ ଦୁଇଟି ବିଧାନ ସମାନ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏକ ସମୟରେ ସହ-ବିଦ୍ୟମାନ ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ **।[118- A; E-G]**

2.2. କୌଣସି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କ୍ଷେତ୍ରରେ ସମାନ ସମୟରେ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ପରିବୀକ୍ଷା ଅଧିନିୟମର ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକୁ ବଜାୟ ରଖିବାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଧାରା **360** କିମ୍ବା ସଂହିତାର ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବ୍ୟବସ୍ଥାରୁ ଏକତ୍ର କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ, ସାଧାରଣ ଖଣ୍ଡ ଅଧିନିୟମ **1897** ର ଧାରା **8 (1)**

ଦଲଜିତ୍ ସିଂ ବନାମ ଗୃହ ମନ୍ତ୍ରାଳୟ ସଚିବଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ପଞ୍ଜାବ ରାଜ୍ୟ [ନ୍ୟାୟାଧୀଶ ପଶାୟତ]

ଅନୁଯାୟୀ, ଯେଉଁଠାରେ ପରିବୀକ୍ଷା ଅଧିନିୟମର ବ୍ୟବସ୍ଥା କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇଛି, ସେଠାରେ ସଂହିତାର ଧାରା 360 ର ବ୍ୟବସ୍ଥା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ନୁହେଁ ।[118- F-G]

3. ଉପରୋକ୍ତ ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରଯୁଜ୍ୟତା ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ପ୍ରସଙ୍ଗକୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ବିଚାର କରିନାହାଁନ୍ତି । ତେଣୁ, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିରୁ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ପରିବୀକ୍ଷା ଅଧିନିୟମ କିମ୍ବା ସଂହିତାର ଧାରା 360 ଅନୁଯାୟୀ ଆବେଦନକୁ ବିଚାର କରିବେ ଏବଂ ଏହି ଆଦେଶ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବାର ତିନି ମାସ ମଧ୍ୟରେ ଉପଯୁକ୍ତ ଆଦେଶ ପାରିତ କରିବେ ।[119- A]

ଫୌଜଦାରୀ ଅପିଲୀୟ କ୍ଷେତ୍ରାଧିକରିତା :ଫୌଜଦାରୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 797/2006 ।

ଫୌଜଦାରୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 24-B/1993ରେ, ଚଣ୍ଡିଗଡ଼ସ୍ଥିତ ପଞ୍ଜାବ ଏବଂ ହରିୟାଣା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର 26. 10. 2005 ତାରିଖର ରାୟରୁ ଏହି ଆବେଦନ ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ଆର୍. କେ. ତଲୱାର ଏବଂ ଏସ୍. ଏଲ୍. ଅନେଜା ।

ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ପାଇଁ ମନୁ ମୃଦୁଲ, ବରିନ୍ଦର କୁମାର ଶର୍ମା ଏବଂ ଅରୁଣ କେ. ସିହ୍ନା ।

ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଗଲା

ନ୍ୟାୟାଧୀଶ ଅରିଜିତ ପଶାୟତଙ୍କ ଦ୍ୱାରା, ଅନୁମତି ମଞ୍ଜୁର କରାଗଲା ।

ଏହି ଆବେଦନରେ ପଞ୍ଜାବ ଏବଂ ହରିୟାଣା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଜଣେ ବିଜ୍ଞ ଏକକ ବିଚାରପତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ରାୟକୁ ଆପତ୍ତି କରାଯାଇଛି । ଆବେଦନକାରୀମାନେ ଫୌଜଦାରୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 24-SB ଦାୟର କରିଥିଲେ ଯେଉଁଥିରେ ଅମୃତସରର ବିଜ୍ଞ ଅତିରିକ୍ତ ବିଚାରପତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କୁ ପାଞ୍ଚ ବର୍ଷ ପାଇଁ ସଶ୍ରମ କାରାଦଣ୍ଡ ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କୁ 5,000ଟଙ୍କା ଜୋରିମାନା ଦେବାକୁ ଦଣ୍ଡିତ କରାଯାଇଥିଲା, ଯାହା ଭାରତୀୟ ଦଣ୍ଡ ସଂହିତା, 1860 ର ଧାରା 324 ସହିତ ପଠିତ ଧାରା 34 (ସଂକ୍ଷେପରେ 'IPC ') ଅନୁଯାୟୀ ଦଣ୍ଡନୀୟ ଅପରାଧ ପାଇଁ ପୂର୍ବନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ଥିଲା । ସେମାନଙ୍କୁ ଧାରା 324 ସହିତ ପଠିତ ଧାରା 34 IPC ଅନୁଯାୟୀ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କୁ ଏକ ବର୍ଷ ପାଇଁ ସଶ୍ରମ କାରାଦଣ୍ଡରେ ଦଣ୍ଡିତ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହା ବ୍ୟତୀତ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କୁ ଧାରା 323 ସହିତ ପଠିତ ଧାରା 34 IPC ଅନୁଯାୟୀ ଦଣ୍ଡନୀୟ ଅପରାଧ ପାଇଁ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରାଯାଇଥିଲା । ଅଭିଯୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ବିଚାର ପାଇଁ ଯେଉଁ ଦୋଷାରୋପ ଆସିଥିଲା ତାହା ହେଉଛି ଏକ ଅବୈଧ ସମାବେଶର ସାଧାରଣ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ ଆଗକୁ

ବଢ଼ାଇବା ପାଇଁ ଭଜନ ସିଂ (PW3) ଉପରେ ଏକ ମରଣାତ୍ମକ ଆକ୍ରମଣ ଏବଂ ମାଲଖା ସିଂ (PW4) ଉପରେ ଆଘାତ କରାଯାଇଥିଲା । ସେମାନେ ମୂଳତଃ ଛଅ ଜଣ ଅଭିଯୁକ୍ତ ଥିଲେ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଦିଲବାଗ ସିଂ ଏବଂ ଯଶୱନ୍ତ ସିଂଙ୍କୁ ବିଚାର କରୁଥିବା ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦୋଷମୁକ୍ତି କରିଥିଲେ ।

ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ପ୍ରମାଣ ଏବଂ ବିଚାର କରୁଥିବା ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ନିଷ୍କର୍ଷକୁ ବିଶ୍ଳେଷଣ କରିବା ପରେ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେଇଥିଲେ ଯେ ଅପିଲକାରୀମାନଙ୍କୁ IPC ଧାରା 324 ସହିତ ପଠିତ ଏବଂ IPC ଧାରା 34 ସହିତ ପଠିତ ଧାରା 323 ଅନୁଯାୟୀ ଦଣ୍ଡନୀୟ ଅପରାଧ ପାଇଁ ଯଥାର୍ଥ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରାଯାଇଥିଲା । ତଥାପି, ଏହା ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନିଆଯାଇଥିଲା ଯେ ଧାରା 307 ସହିତ ପଠିତ IPC ଧାରା 34 ଅନୁଯାୟୀ ଦଣ୍ଡନୀୟ ଅପରାଧ ପାଇଁ ଦୋଷାରୋପ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇନାହିଁ । ଧାରା 324 ସହିତ ପଠିତ ଧାରା 34 ଏବଂ ଧାରା 323 ସହିତ ପଠିତ IPC ଧାରା 34 ଅନୁଯାୟୀ ଦଣ୍ଡନୀୟ ଅପରାଧ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଦଣ୍ଡାଦେଶକୁ ସମର୍ଥନ କରାଯାଇଥିଲା ।

ଆପିଲ ସମର୍ଥନରେ, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ବିଜ୍ଞ ଅଧିବକ୍ତା ଦାଖଲ କରିଥିଲେ ଯେ ଯଦିଓ ଯୋଗ୍ୟତା ଉପରେ ରାୟକୁ ଆପତ୍ତି କରିବା ପାଇଁ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ କାରଣ ଅଛି, ତଥାପି ସେମାନେ ଅପରାଧୀଙ୍କ ପାଇଁ ପରିବୀକ୍ଷା ଅଧିନିୟମ, 1958 (ସଂକ୍ଷେପରେ 'ପରିବୀକ୍ଷା ଅଧିନିୟମ') ର ଧାରା 4 ଏବଂ ଫୌଜଦାରୀ କାର୍ଯ୍ୟବିଧି ସଂହିତା, 1973 (ସଂକ୍ଷେପରେ 'ସଂହିତା') ର ଧାରା 360 ରେ ଥିବା ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରଯୁଜ୍ୟତାକୁ ବିଚାର ନକରିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆପତ୍ତିକୁ ସୀମିତ କରୁଛନ୍ତି ।

ସମାନ୍ତରାଳ ସ୍ତମ୍ଭରେ ଉତ୍ତରଦାତା-ରାଜ୍ୟ ପକ୍ଷରୁ ବିଜ୍ଞ ଅଧିବକ୍ତା ଦାଖଲ କରିଥିଲେ ଯେ ଅପରାଧର ଗମ୍ଭୀରତାକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ପାଇଁ ପରିବୀକ୍ଷା ଅଧିନିୟମ ଏବଂ/କିମ୍ବା ସଂହିତାର ଧାରା 360 ରେ ଥିବା ହିତକାରୀ ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକୁ ବିଚାର କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ନୁହେଁ ।

ଯେଉଁଠାରେ ପରିବୀକ୍ଷା ଅଧିନିୟମର ବ୍ୟବସ୍ଥା ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ, ସେଠାରେ ସଂହିତାର ଧାରା 360 ର ପ୍ରୟୋଗ କରାଯିବ ନାହିଁ । ଏପରି ପ୍ରୟୋଗ କ୍ଷେତ୍ରରେ, ଏହା ଏକ ବେଆଇନ କାର୍ଯ୍ୟ ହେବ ଯାହା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଅବାଞ୍ଛିତ ପରିଣାମ ଆଣିବ, ଯାହାକୁ ପରିବୀକ୍ଷା ଅଧିନିୟମ ଏବଂ ସଂହିତାକୁ ଉତ୍ପତ୍ତି ଦେଇଥିବା ବିଧାନମଣ୍ଡଳ ପରିହାର କରିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲା । ତଥାପି ବିଧାନମଣ୍ଡଳ ତାର ବିଚାର ଅନୁଯାୟୀ ବିଧାନମଣ୍ଡଳ ଧାରା 361 ଅନୁଯାୟୀ ନ୍ୟାୟାଳୟକୁ ଅନ୍ୟ ଏକ ଲାଭଦାୟକ ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏ ପ୍ରୟୋଗ କରିବାକୁ ବାଧ୍ୟ କରିଛି; ତାହା ସଂହିତାର ଧାରା 360

ହେଉ କିମ୍ବା ପରିବୀକ୍ଷା ଅଧିନିୟମର ବ୍ୟବସ୍ଥା । କେବଳ ବିଶେଷ କାରଣ ପ୍ରଦାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ନ୍ୟାୟାଳୟ ସେମାନଙ୍କର ଅନୁପ୍ରୟୋଜ୍ୟତାକୁ ସ୍ଥଗିତ ରଖିପାରିବେ । ପରିବୀକ୍ଷା ଅଧିନିୟମର ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକର ତୁଳନାତ୍ମକ ଉତଥାପନକୁ ସଂହିତାର ଧାରା 360 ର ଉପ-ଧାରା (10) ରେ ପୁନଶ୍ଚ ଅନୁଧାନ କରାଯାଇଛି ଯାହା ସ୍ପଷ୍ଟ କରେ ଯେ ଉକ୍ତ ଧାରା ମଧ୍ୟରେ ଥିବା କୌଣସି ବିଷୟ ପରିବୀକ୍ଷା ଅଧିନିୟମର ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକୁ ପ୍ରଭାବିତ କରିବ ନାହିଁ । ସେହି ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକର ସମ୍ପୃକ୍ତ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏକ ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠତା ଅଛି ଯେଉଁଠାରେ ସେଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ।

ସଂହିତାର ଧାରା 360 କେବଳ 21 ବର୍ଷରୁ କମ୍ ବୟସର ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଯେଉଁମାନେ କେବଳ ଜୋରିମାନା କିମ୍ବା ସାତ ବର୍ଷ କିମ୍ବା ତା'ଠାରୁ କମ୍ ଅବଧି ପାଇଁ କାରାଦଣ୍ଡରେ ଦଣ୍ଡନୀୟ ଅପରାଧ ପାଇଁ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ ହୁଅନ୍ତି, 21 ବର୍ଷରୁ କମ୍ ବୟସର ଯେକୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି କିମ୍ବା ମୃତ୍ୟୁଦଣ୍ଡ କିମ୍ବା ଆଜୀବନ କାରାଦଣ୍ଡରେ ଦଣ୍ଡନୀୟ ନୁହେଁ ଏପରି ଅପରାଧ ପାଇଁ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇଥିବା ଯେକୌଣସି ମହିଳାଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ । ପରିବୀକ୍ଷା ଅଧିନିୟମର ଧାରା 4 ର ପରିସର ବହୁତ ବ୍ୟାପକ । ଏହା ମୃତ୍ୟୁଦଣ୍ଡ କିମ୍ବା ଆଜୀବନ କାରାବାସ ଦଣ୍ଡନୀୟ ନୁହେଁ ଏପରି ଅପରାଧ କରିଥିବା ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇଥିବା ଯେକୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ପାଇଁ ଏହା ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ।ସଂହିତାର ଧାରା 360 ତତ୍ତ୍ୱାବଧାନ ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ପ୍ରସଙ୍ଗ ସମ୍ପର୍କରେ ନ୍ୟାୟାଳୟକୁ ସହାୟତା କରିବାରେ ପରିବୀକ୍ଷା ଅଧିକାରୀମାନଙ୍କର କୌଣସି ଭୂମିକା ପ୍ରଦାନ କରେ ନାହିଁ ଯେତେବେଳେ ପରିବୀକ୍ଷା ଅଧିନିୟମ ଏପରି ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିଥାଏ । ପରିବୀକ୍ଷା ଅଧିନିୟମର ଧାରା 12 ରେ ଦର୍ଶାଏ ଯେ କୌଣସି ଅପରାଧ ପାଇଁ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇଥିବା ଏବଂ ପରିବୀକ୍ଷା ଅଧିନିୟମର ଧାରା 3 କିମ୍ବା 4 ଅନୁଯାୟୀ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି କୌଣସି ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ଅପରାଧର ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ ହେବା ସହିତ ଯଦି କୌଣସି ଅଯୋଗ୍ୟତା ଭୋଗିବେ ନାହିଁ, ତେବେ କୋଡର ସମାନ୍ତରାଳ ବ୍ୟବସ୍ଥା ନାହିଁ । ଏତେ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ପାର୍ଥକ୍ୟ ସହିତ ଦୁଇଟି ବିଧାନ ସମାନ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏକ ସମୟରେ ସହ-ବିଦ୍ୟମାନ ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏପରି ସହ-ବିଦ୍ୟମାନ ଅସଙ୍ଗତ ଫଳାଫଳ ଆଣିବ । ସଂହିତାର ଧାରା 360 ର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଏବଂ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏକ ସମୟରେ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ପରିବୀକ୍ଷା ଅଧିନିୟମର ବ୍ୟବସ୍ଥା ବଜାୟ ରଖିବାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଧାରା 360 ର ବ୍ୟବସ୍ଥା କିମ୍ବା ସଂହିତାର ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବ୍ୟବସ୍ଥାରୁ ସଂଗ୍ରହ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ, ସାଧାରଣ ଖଣ୍ଡ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 8 (1) ଅନୁଯାୟୀ, ଯେଉଁଠାରେ ଅଧିନିୟମର ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇଛି, ସେଠାରେ ସଂହିତାର ଧାରା 360 ର ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ନୁହେଁ ।

କୌଣସି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କ୍ଷେତ୍ରରେ ପରିବୀକ୍ଷା ଅଧିନିୟମର ପ୍ରବର୍ତ୍ତନ ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ସଂହିତାର ଧାରା 360 ଏବଂ 361 ର ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରଯୁଜ୍ୟତାକୁ ବାଦ ଦିଏ ।

ଉପରୋକ୍ତ ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରଯୁଜ୍ୟତା ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ପ୍ରସଙ୍ଗକୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ବିଚାର କରିନାହାଁନ୍ତି । ତେଣୁ, ଆମେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଉଛୁ ଯେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ପରିବୀକ୍ଷା ଅଧିନିୟମ କିମ୍ବା ସଂହିତାର ଧାରା 360 ଅନୁଯାୟୀ ଆବେଦନକୁ ବିଚାର କରନ୍ତୁ ଏବଂ ଏହି ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ପାଇବାର ତିନି ମାସ ମଧ୍ୟରେ ଉପଯୁକ୍ତ ଆଦେଶ ପାରିତ କରନ୍ତୁ ।ଆମେ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ କରୁଛୁ ଯେ ଆମେ ଏ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କୌଣସି ମତାମତ ପ୍ରକାଶ କରିନାହୁଁ ।

ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଛି ।

ଆର୍. ପି. ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଗଲା ।

<u>ଅସ୍ୱୀକରଣ</u>

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟାବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର :
ରାମଚନ୍ଦ୍ର ସାହୁ
ଅନୁବାଦକ
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।